

[Glønborg]

rækken, må man konstatere, at en lang række af de problemer, man ville rejse, er rejst, en lang række af de argumenter, som man ville komme med, er fremført, og det bliver så også min situation i dag, men det skal man ikke altid græde over.

Jeg kunne begynde med at sige det samme, som fru Jytte Andersen gjorde, nemlig at her drejer det sig om forligsstof, og vi vedstår selvfølgelig forliget, men eftersom fru Jytte Andersen fortsatte med at sige, at Socialdemokratiet gerne havde set det anderledes, men ikke kunne skaffe flertal i forligskredsen, er vi naturligvis også nogle i forligskredsen, der må melde os som de ansvarsbærende for, at man ikke kan følge SF's forslag. Kristeligt Folkeparti vil også gerne melde sig som ansvarsbærende for dette. Vi er jo ikke ene om at stå i den situation. Der er en lang række partier, som klart har gjort op, at der må sættes en grænse for, hvor længe man kan blive hængende i a-kasse-systemet.

Jeg kan så slippe for at gentage de mange argumenter. Jeg kan sige, at navnlig fru Lone Dybkjær har fremført 90 pct. af de argumenter, som jeg også ville have brugt. Somme tider kan man jo, når man nu er så enig med Det Radikale Venstre i en sag – og det hænder jo somme tider, at vi er det – ærgre sig lidt over, at man ikke har flere mandater, så man fik lov til at komme først. På den anden side kan jeg jo så sige, at nu er det over fru Lone Dybkjærs syndige hoved, alle skældudene er ramlet ned, og så kan jeg komme pænt bagefter og regne med, at der nok ikke er nogen, der gider gentage dem, når jeg i øvrigt slutter mig til synspunkterne.

Jeg lyttede meget grundigt til argumenterne fra fru Lilli Gyldenkilde og fra fru Jytte Andersen, men jeg må sige, at jeg føler mig ikke overbevist om, at det ville være rimeligt og retfærdigt at forlænge perioden, så man kan blive hængende i a-kasse-systemet.

Jeg er nemlig meget optaget af, at vi skal have et samfund, hvor mennesker skal kunne leve på det, der hedder det nederste sikkerhedsnet i vores samlede antal af systemer. Det vil sige, at vi skal have et bistandssystem, som gør, at mennesker på rimelig vis kan leve, også uanset hvilken familieform de har valgt. Det skal være muligt at klare sig på rimelig vis både som enlig, som samboende og som gift, og dér synes

jeg vi har en klar uretfærdighed over for de gifte. Og da arbejdsministeren repræsenterer en regering, der også rummer en socialminister, er det vel ikke helt utidigt at foreslå arbejdsministeren, at man i regeringen tager dette problem op med socialministeren og spørger: Er vores regler rigtige nok?

Og jeg tror, at jeg må sige nej. Jeg er ked af at måtte sige, at jeg tror, at den grænse, der er sat for, hvornår man kapper bistandshjælpen af på grundlag af den gensidige forsørgerforpligtelse, må ligge for lavt, siden dette tilsyneladende rammer nogle så hårdt, som det gør efter de beskrivelser, vi har fået. Jeg er meget enig i fru Lone Dybkjærs efterlysning af en undersøgelse af, i hvilken situation de mennesker er, der falder ud af systemet her. Jeg er helt overbevist om, at en del af dem ikke kommer til at lide nogen nød, men der er nok nogle, der gør det, og dér må vi prøve at se alvorligt på bistandssystemet.

På den anden side vil jeg sige med hensyn til snakken om, at man skal gå fra hus og hjem: Ja, det er muligt, at man skal gå fra et hus, men det dér med »og hjem« er en tilsnigelse. Man går ikke fra sit hjem, selv om man eventuelt må skifte til en anden bolig. Man kan godt leve i et godt hjem i en lidt mindre bolig end den, man anskaffede sig, dengang man havde to fulde indtægter. Man skal bare have en rimelig tid til at omstille sig, og det må vi sørge for at der er. Og jeg synes næsten, at det antal år, vi har, er rimeligt. Man skal kunne indstille sig på at klare sig på den ene indtægt. Og det kan lade sig gøre også i dette samfund at leve af én indtægt.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Nu skal vi jo også have lidt krudt til det følgende punkt på dagsordenen, så jeg har ikke til hensigt at kommentere indlæggene fra ordførerne, bortset fra at flere ordførere har efterlyst et mere præcist materiale om den persongruppe, vi har på dagsordenen i dag.

Der foreligger i dette øjeblik et materiale herom, et materiale, som umiddelbart har kunnet trækkes ud af eksisterende registre. Det vil sige, at vi ved, hvor de pågældende bor; vi kender deres køn, vi kender deres alder, og vi kender også den a-kasse, som de er tilknyttet. Det er de oplysninger, der er umiddelbart tilgængelige.